

LETNIK XXVIII, NOVEMBER-DECEMBER 2020

Mir
11-12

Foto: Radio Mir Međugorje

Odmev Medžugorja

OSREDNJA TEMA: PRIPRAVA NA RAZODETJE MEDŽUGORSKIH SKRIVNOSTI 2

***Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. oktobra 2020***

»Dragi otroci!

V tem času vas kličem, da se vrnete k Bogu in molitvi. Kličite vse svete na pomoč, da bi vam oni bili vzor in pomoč. Satan je močan in se bori, da bi k sebi privlekel čim več src. Želi vojno in sovraštvo. Zato sem tako dolgo z vami, da vas vodim po poti odrešenja, k Tistemu, ki je pot, resnica in življenje. Vrnite se, otročiči, k ljubezni do Boga in on bo postal vaša moč in zatočišče.

Hvala, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

***Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. novembra 2020***

»Dragi otroci!

To je čas ljubezni, topline, molitve in radosti. Molite, otročiči, da bi se mali Jezus rodil v vaših srcih. Odprite svoja srca Jezusu, ki se daje vsakemu od vas. Bog me je poslal, da bom radost in upanje v tem času, jaz pa vam pravim: brez malega Jezusa nimate nežnosti niti občutka nebes, ki se skriva v novorojenčku.

Zato, otročiči, delajte na sebi. Z branjem Svetega pisma boste odkrili Jezusovo rojstvo in radost kakor v prvih dneh, ki jih je Medžugorje dalo človeštvu.

Zgodovina bo resnica, kar se tudi danes ponavlja v vas in okoli vas. Delajte in gradite mir po zakramentu spovedi. Spravite se z Bogom, otročiči, in videli boste čudeže okoli sebe. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

IZ VSEBINE REVIJE

SPORO ILA Kraljice miru ... 2

MOJE SRCE BO ZMAGALO ... 4

TEMA MESECA: PRIPRAVA NA
RAZODETJE MEDŽUGORSKIH
SKRIVNOSTI, 2. del ... 6

INTERVJU

Sofija Soldo ... 13

SVETNICA 20. STOLETJA

Blažena Maria Euthymia Üffing ... 18

PRI EVANJE

Hvaležen za mnoge milosti ... 23

MOLITEV

Pričakovani ... 28

V SPOMIN

P. Slavko Barbarić ... 29

PAPEŽ FRAN IŠEK

Okrožnica *Vsi bratje* ... 32

SLOVENSKA MEDŽUGORSKA HIMNA

Tu pred Tabo ... 36

POSVETITEV MARIJINEMU

BREZMADEŽNEMU SRCU ... 38

SPODBUDE s. Emmanuel

Cerkev luči ... 41

MARIJINI OBROKI ... 45

OBVESTILO ... 47

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

V mesecu novembru je minilo 20 let od smrti p. Slavka Barbarića. To številko naše revije smo zato v veliki meri posvetili prav njemu, velikemu Marijinemu učencu, za katerega se je že začel postopek beatifikacije.

Osrednja tema nas ob sporočilih, ki jih je prejela vidkinja Mirjana, še naprej pripravlja na razodetje medžugorskih skrivnosti. Seveda s tem nikakor nočemo iti v smeri senzacionalizma in pričakovanja nečesa izjemnega, ampak v smeri poti, na katero nas vabi Marija, v smeri spreobrnjenja in vrnitve k Bogu Očetu, Sinu in Svetemu Duhu.

Adventni čas, sredi katerega smo, je tudi čas pričakovanja, notranje zbranosti, tišine. Morda si v okoliščinah, v katerih smo, lahko privoščimo celo več tega kot sicer. Sprejmimo jih kot poseben blagoslov, ki naj v našem življenju obrodi veliko milosti.

Vsi iz uredništva vam tako voščimo svete in svetle praznike Jezusovega rojstva. Naj se po nas tudi sredi neprijazne resničnosti (kakršna je bila še kako prisotna tudi v Betlehemu) v ta svet rojeva Jezus.

MIRJANA DRAGI EVI SOLDO MOJE SRCE BO ZMAGALO (odlomki)

Foto: <https://www.medjugorje.ws>

Nekoč leta 1992 je p. Slavko Barbarić spet prišel k nam domov (bil je stric Mirjaninega moža Marka). Postregla sem mu kavo in se začela pogovarjati z njim.

»Veš, p. Slavko, razmišljala sem ... Resnično bi ti rada bila v pomoč pri nudenju pomoči potrebnim.«

Prikimal je in se popraskal po bradi.

»Sprašujem se, kaj bi lahko storili skupaj, da bi pomagali čim več ljudem.« Pogledala sem svojega otroka, Marijo, ki se je igrala na tleh, in dodala: »Kot mama bi najraje pomagala otrokom.«

»Da, ena od posledic te vojne je ogromno sirot. Premisliva tole in moliva za Božje razsvetljenje.«

Nešteti otroci so v vojni izgubili starše. Televizija je večkrat kazala zapuščene otroke vseh starosti po ulicah Sarajeva, Vukovarja in drugih mest. Zakaj bi njim bila odvzeta pravica do srečnega otroštva, ker t. i. odrasli niso mogli rešiti svojih problemov na miren način?

...

...

Čeprav miru še ni bilo na vidiku, mi je vsakoletno prikazanje 18. marca 1993 prineslo vsaj malo trenutne tolažbo. Marija je rekla:

»Dragi otroci! Moja želja je, da mi date svoje roke, da vas bom kot Mati mogla voditi po pravi poti in vas pripeljati do Očeta. Odprite svoja srca in dopustite mi, da vstopim. Molite, ker sem jaz v molitvi z vami ...«

P. Slavko je nenehno prosil ljudi v župniji in po svetu, naj molijo za mir. Vodil je drugi pohod miru 24. junija 1993. Samo eno leto prej se je prvi pohod miru zgodil spontano, ker je skupina romarjev pripešala iz Humca do Medžugorja, da bi s tem praznovali obletnico Marijinih prikazovanj. Nosili so Najsvetejše in molili za miren konec vojne.

Kljub strahotam, ki so se dogajale v Bosni in Hercegovini, se zdi, da je Marija vedno delovala iz ozadja, da bi pomagala žrtvam vojne. Nekega dne se je pri

nas spet oglasil p. Slavko. Bil je bolj vznemirjen kot kdajkoli dotlej.

»Vzpenjal sem se na Hrib prikazovanj,« je zadihan omenil.

»Kdaj pa se vi ne vzpenjate na hrib?« sem mu rekla med smehom.

»To že! Ampak tokrat sem dobil odgovor na naše vprašanje.«

»O čem?«

»O sirotišnici, ki jo bomo gradili.«

In mi je povedal vse lepo po vrsti. Vzpenjal se je na Hrib prikazovanj, da bi molil s posebnim namenom: da bi dobil smernice, kako pomagati otrokom v vojni. Kot strela z jasnega se je pred njim pojavil neznan človek iz tujine.

»P. Slavko, ali vi trenutno nekaj gradite?«

Začuden nad tem nenavadnim vprašanjem je p. Slavko odgovoril: »Ne! Zakaj vprašate?«

»Zato ker vam želim pomagati.«

Ta človek je bil slučajno zelo bogat, hkrati pa se ga je močno dotaknilo trpljenje, ki ga je videl na tem območju.

»Zakaj ne zgradite nekaj za tiste najbolj potrebne?« je vprašal tujec. »Jaz vam bom pomagal financirati ta projekt!«

To je bila za p. Slavka potrditev, ki jo je iskal.

Takoj sva se začela praktično ukvarjati z najino zamisljivo. Upoštevala je Marijina sporočila sva si zamislila malo drugačno vrsto sirotišnice – nekaj, kjer bi se otroci počutili tako, kot da so del družine. Namesto samo ene velike zgradbe bi se postavilo več hiš, ena šola in kapela. V vsaki hiši bi živela skupina okoli osmih otrok. Z njimi bi živela redovnica, ki bi bila zanje mati in skrbnica.

Naš preprosti cilj je bila zaščita otrok in pomoč njim neposredno: zagotoviti bi jim bilo treba streho nad glavo, topel obrok in zavest, da so ljubljene. Od samega začetka sva se s p. Slavkom upirala poimenovanju sirotišnica, ker nisva želela, da bi se ti otroci kdajkoli počutili sirote. V resnici to nihče niti ni bil. Vsi so imeli Mamo. Odločila sva se za ime Majčino selo, ker sva bila prepričana, da bo Marija vsak dan med njimi. Toda najprej sva se morala odločiti, kje bomo to zgradili, zato smo začeli moliti v ta namen.

(Prevod: Mirjam)

Foto: <https://medjugorjecouncil.ie>

TEMA MESECA

PRIPRAVA NA RAZODETJE MEDŽUGORSKIH SKRIVNOSTI, 2. DEL

Medžugorska sporočila kažejo na dozorevanje časa pred razodetjem skrivnosti in velikim klicem k spreobrnjenju. Videti moremo, kako se spreminjata svet in družba. Zlasti se ruši babilonski stolp, ki ga je gradila zahodna civilizacija, ko je v svoji nori samozadostnosti želela živeti brez Boga. **V razmišljanju še ni ve jih premikov, vendar se marsikomu odpirajo oči** ob tem dogajanju in išče razlago, izhod. Koraka k resnici pa ni, saj je strah, da bi bilo treba zapustiti paradiž, čeprav lažni in sprt sam s sabo, prevelik. Nekateri se vseeno, z veliko

previdnostjo, usmerjajo k medžugorskim napovedim in sprejemajo povabilo k spreobrnjenju, molitvi, postu, sprejemajo Marijino pomoč človeštvu. **Sporoila, ki jih je Marija dajala vidkinji Mirjani na njen rojstni dan, 18. marca,** imajo tak namen.

Leta 1994 je v BiH še bila vojna in veliko sovraštva med sprtimi Srbi, Hrvati in Bošnjaki. Marija je že od vsega začetka klicala k miru, spreobrnjenju in odpuščanju. Med ljudmi se je zelo razširila in poglobila molitev rožnega venca. **Marija je bila v sporoilu 18. 3. 1994 vesela,**

pohvalila je vidce zaradi njihove molitve.

Molitev je pot in na in pogovora, ki prinaša veselje na duši in na telesu. Tudi hudič prinaša predlog sreče, vsa grešna nagnjenja so polna obljub, da bodo ljudje srečnejši, če bodo šli po svoje in zavrnili besedo Boga. Toda že v raju se je pokazalo, da temu ni tako. Veselje duše, veselje človeka kot celote more priti le iz dejavnega odnosa z Bogom. Samo on more prinesiti mir in veselje, ki ju težave ne morejo ustaviti. To se pozna tudi na telesu. Zato se je treba vsak dan **odpraviti na pot in ustvariti molitveno skupnost z Marijo, da ona moli z nami in za nas.** Z molitvijo se ruši zlo in ustvarja celovitost življenja. Sad tega je resnično veselje in budnost srca, odprtost Jezusu, sad so vse stvari na svojem mestu. Tako ne bomo zmedeni, ko se bodo začele odkrivati skrivnosti.

V sporočilu 18. 3. 1995 je Marija pokazala svoj materinski odnos do vidcev in Mirjani rekla, **da jih že veliko let u i verovati in živeti iz Božje ljubezni.** Vendar še niso pokazali dovolj hvaležnosti do Očeta. Če niso hvaležni Očetu, ne vidijo in priznavajo tega, kar se dogaja v moči Božje milosti. Vera se uči in se prenaša. Marija pomaga vidcem, da bi okrepili svojo vero sredi preizkušnje, ki se približuje. Vera pomaga k spreobrnjenju in novim

korakom ljubezni. **Njihova srca so še trda, premalo ljubijo,** še posebno tiste, ki trpijo. Z otrdelim srcem ni mogoče sprejeti Božjega razodetja in se spreobrniti. Bog jih ljubi in vabi, da bi bili budni in pripravljeni. Predvsem pa morajo **imeti ljubezen, da se ne bi bali.** Bojijo se tisti, ki ne ljubijo. Če bi ljubili, bi živeli s Kristusom, na neki način že v prihodnosti in večnosti. Po preizkušnji bo zrasla ljubezen do Njega in do ljudi.

Naslednje leto je Marija Mirjani zopet spregovorila **o ljubezni.** Želela je, da dolgo premišlujejo tisto sporočilo. Poudarila je, da ni dovolj poznati sporočil, ampak jih je treba prenesti v življenje. Jezus je rekel v evangeliju, **da pri akovanje njegovega prihoda ne sme biti pasivno.** (Mt 13; Mt 24) Božja ljubezen je velika, vidci si ne smejo zatiskati ušes in zakrivati oči pred dogodki in preizkušnjami, ki bodo še prišli. **Videti Božjo ljubezen pomeni, da jo sprejmejo in zaupajo Jezusu.** Pri tem se ne smejo prepustiti pesimizmu in gledati na Boga kot kaznovalca in gospodovalca. **Božja ljubezen je ve ja od vsakega loveškega greha.** Zato se ji je potrebno odpreti in videti zlasti njegovo žrtev na križu. Brez te odprtosti ni izhoda in zveličanja. Marija je povabila vidce, naj posvetijo svoja srca Gospodu, da bodo postala njegov dom. Potem je

spregovorila o svojem odnosu do vidcev in jim rekla, **da jih bo spremljala tudi potem, ko se jim ne bo ve prikazovala**. Povabila jih je, naj se ravnajo po tem, kar jim je povedala v sporočilih. To jih bo vodilo k Jezusu. Pri tem se ne smejo zmesti od ideologij, ki so v svetu: relativizma, modernizma, od masovnega odpada od vere. Ostati morajo trdni v veri in ohraniti pravična ter nedolžna srca. Marija se je zahvalila za vztrajnost ter zvestobo vidcev.

Od 2. 3. 1997 naprej je Mirjana imela **mesa na videnja, katerih sporočila so bila usmerjena k nevernim**. Tako je minilo 23 let priprave na razglasitev skrivnosti in klica k spreobrnjenju. Pomenljivo je, da Marija ni govorila 'neverni', ampak **'tisti, ki še niso spoznali Božje ljubezni'**. Tudi te je želela Marija **pripraviti na razodetje skrivnosti**

in znamenj. Ljudje bodo namreč videli znamenja Božje prisotnosti, vendar ne bodo mogli verovati, posebej če se ne bodo na to pripravili ali jih drugi ne bodo uvedli v to. V svojem zadnjem mesečnem prikazanju Mirjani je Marija rekla, da so vidci 'apostoli njene ljubezni', povabila jih je, da bi bili zgled Božje ljubezni. (2. 3. 2020)

Tako kot v Fatimi tudi tu Marija vabi k spreobrnjenju. **Bog dopuša aspreizkušnje in kazni, da bi se loveštvo streznilo** in se spreobrnilo. Prav tako je v Fatimi napovedala velike preizkušnje, če se ljudje ne bodo spreobrnilo in ne bodo poslušali njenih klicev. Tudi v Medžugorju je opozarjala ljudi, da so na zmotni poti (18. 3. 1997), in jih vabila, da se po njeni materinski ljubezni povežejo z Bogom. Ljudje iščejo varnost in trdnost, vendar bodo samo po njej našli trdnost in izpolnjenost srca.

Medžugorje je veliki klic k spremembi življenja in k spreobrnjenju.

Leto 1997 je bilo težko in je **za etek velikega odpada od Boga**. Marija je opozorila, da gradimo svet brez Boga, brez ljubezni in luči. To je prihod generacije, ki je masovno prešla v ateizem. **Novi svet brez Boga so milenijci**, mladi, ki so danes stari 20 ali 23 let, ki ne verujejo v nič in nikomur, nimajo nobene pripadnosti. Njihov svet je brez vrednot, brez upanja. Razočarani so in črnogledi, ker blaginja in zunanje pojavljanje (FB!) ne prinašata sreče in izpolnitve. Marija je rekla, da bodo samo tisti, ki bodo v svojem srcu videli in ljubili njenega Sina, prišli do trdnosti. Brez Jezusa ne bo miru. **Lahko iš ejo tiso nadomestkov, vendar je to svet brez prihodnosti, brez ljubezni in odrešenja**. Če ne bodo videli Jezusove prisotnosti v bližnjih, ne bodo mogli ljubiti. Jezusova prisotnost je osnova ljubezni in spreobrnjenja.

Mnogi se skrivajo, strah jih je kot Adama, ki se je šel po grehu skrit. Bog jih kliče iz skrivališč, želi jim povedati, da jih sprejema, jih ima rad take, kot so. Marija pravi, da kdor moli, ima prihodnost. **Sedaj je as odlo itve, ne sme nas biti strah**, nič ne sme stopiti v naš odnos z Bogom in njegovo usmiljeno ljubeznijo, prav tako moramo verovati v spravo med ljudmi. Treba je **biti budni, moliti, se**

postiti in spovedati, da bomo našli Božjo milost in usmiljenje. Tako bo svet manj ateističen in ne bomo nepripravljeni, pravi Diego Maneti. Čas pred razodetjem skrivnosti se povezuje z eshatološkim pričakovanjem, ki govori o boju žene z zmajem. To je dozorevanje časa (Mr 13; Mt 24; Lk 21), ki ga moramo znati živeti. Evangelist Luka pravi, da moramo moliti, da se bomo izognili posledicam zla.

Kraljica Miru je večkrat poudarila, da je **vse odvisno od našega**

Foto: Dani

spreobrnjenja, trdne vere in zaupanja. Zato vidce vabi: »*Dragi otroci! Vabim vas, da ste moja luč, ki osvetljuje vse tiste, ki še živijo v temi, in napolnite njihova srca z mirom, mojim Sinom. Hvala, ker ste se odzvali mojemu klicu.*« (18. 3. 1998) Vabi tudi nas, da bi bili njena luč, ki razsvetljuje vse, zlasti tiste, ki živijo v temi. Ne zahteva, da bi rešili vse probleme sveta, ampak kliče, **naj bomo lu drugim, ki so v preizkušnjah,** da bodo odkrili luč križa. Prižgati morajo luč Jezusove ljubezni, potem bodo videli, kaj morajo narediti. (25. 12. 2012)

Predvsem morajo uresničiti Jezusovo zapoved, da se ji povsem izročijo. Mir pomeni živeti Božjo voljo.

Čas razodetja skrivnosti je povezan z večjo stopnjo apokaliptičnega boja z zlom. **Preizkušnja je velika, ker ima Satan v rokah velike množice loveštva** in mnoga sredstva komuniciranja ter ekonomije. Vendar nas Marija spodbuja, naj ob tej preizkušnji ne zbežimo, ampak naj stopimo vanjo z vero. Tu so mnogi zelo šibki. (24. 3. 2021) Za ta boj se je treba pripraviti, okrepiti (Mt 24, Mr 13). Resni bodo vztrajali do konca. Zmagati je mogoče samo v

moči vere in zaupanja v Marijo in Jezusa.

Čas preizkušnje, pandemija, je kot velika priprava na razodetje skrivnosti. Mnoge je Marija **poklicala za pri evanje v tem asu**, za preprosta dejanja. V sporočilu Mirjani 18. 3. 1999 je rekla, naj ji izročijo svoja srca, **naj odprejo vrata svojih osebnih središč**, da bo **mogla stopiti vanje** in jim pomagati odkrivati Božjo ljubezen in usmiljenje. Kot Mati jih prosi, naj ji to dovolijo, da ne bi pristali na laži in izdaje, ki so značilne za ta čas. Obljubila jim je, da jim bo pomagala na tej poti. Pot je najprej Jezus, v katerem bodo odkrili obraz Božje ljubezni in odpuščanja. **Kdor se bo boril, bo zmagal z Njim**, ki je zmagal in je močnejši od hudobije in sveta, ki zavaja. Ob koncu tega leta in tisočletja je Marija povabila, da bi se ji popolnoma odprli in izročili. (25. 12. 1999) Rekla jim je, naj bodo nosilci Božje svetlobe in ljubezni vsem ljudem, da bodo mogli po njih vsi prepoznati, občutiti in doživeti resnično svetlobo ter ljubezen, ki jo more dati samo Bog.

Na začetku novega tisočletja je Marija spregovorila o izgubljenemu človeštvu, ki se je znašlo v brezizhodnem položaju. Vidce je še odločneje pripravila, **da bi sprejeli velika sporočila za Cerkev in svet**. (18. 3. 2000) Povabila jih je, naj ne iščejo miru in sreče na napačnih

krajih in v napačnih stvareh. Mir in blagostanje sta nekaj dobrega in moreta zagotoviti ljudem to, kar iščejo. Ne bosta pa miru prinesli znanost in tehnika. **Samo Bog je naš mir. In življenje po njegovih zapovedih.** (25. 12. 2000)

e ljudje ne iščejo dobrega na pravi način, če nasledajo prevaram antikrista, **njihova srca otrdijo**. S tem dajejo moč poželenju mesa, napuhu uma, postanejo neobčutljivi, iščejo le svoje zadovoljstvo. Počasi se prepustijo zlu, čeprav na izredno

Foto: Dani

prefinjen način. Zato je potrebno klicati Jezusovo ime in odgnati hudobnega duha. Človeška volja pri tem ne zadostuje. **Samo Jezus nas more rešiti.** Če sprejmemo Jezusa, sprejmemo tudi to, kar je resnično dobro in mir. Predvsem pa z Jezusom ne bomo pristali na lažne vrednote in greh.

Najbolj očitna prisotnost Jezusa je evharistija. Ta je zdravilo za naše srce in nam daje moč, da se ne navežemo

na materialne stvari in užitke. Sprejeti moramo njegovo velikonočno življenje, pobudo Duha in podaritev v ljubezni. Marija pravi, da bomo tako **postali njeni poslanci in pri evalci za novo življenje v Jezusu Kristusu.** Osvobojeni od mnogih slepil in praznih odločitev bomo mogli sprejeti Gospodov prihod.

Primož Krečič

INTERVJU

Foto: www.youtube.com

SOFIJA SOLDO: MOJ BRAT SLAVKO JE BIL RES V MARIJINI ŠOLI

Letos je 20-letnica smrti p. Slavka Barbariča, zato z veseljem objavljamo intervju z njegovo sestro, Sofijo Soldo, roj. Barbarič, s katero smo se imeli možnost srečati, ko med nami še ni razsajal koronavirus, februarja 2020. Gospa je sedem let starejša od svojega pokojnega brata. Je tudi tašča od vidkinje Mirjane.

Prosim, povejte nam najprej kaj o družini, v kateri ste kot otrok rasli skupaj s p. Slavkom.

V družini nas je bilo šest otrok, jaz sem druga po vrsti, Slavko je bil pa četrti. Oče nam je sorazmerno zgodaj umrl. Bil je star samo 57 let. Slavko je takrat hodil v 2. razred osnovne šole. Ko smo ostali sami z mamo, smo vsi delali, se med seboj spoštovali. Bilo nam je večkrat težko

... V tistih letih nismo imeli ničesar, ni bilo od kod vzeti. Ni bilo elektrike, hrane ..., bila pa je ljubezen! Bili smo zelo povezani ... Danes pa imamo vse, najmanj pa ljubezni.

Kako je v vašem otroštvu bilo z vero?

Tedaj se je vera živela. Danes ni niti pol toliko verskega življenja. Takrat ni bilo hiše, kjer se ne bi gojila skupna družinska molitev. Tudi post smo poznali. Še bolj ga je poudarila Marija, ko je najprej prosila za post ob sredah, kasneje še ob petkih. Pri nas se postimo, sicer pa se posti tisti, ki želi.

Je še kdo v vaši družini poleg p. Slavka šel po poti duhovnega poklica?

Da, še trije otroci od moje tete.

Kornelij je še živ in dela v Majčinem selu, dve njegovi sestri pa sta že umrli.

Najbrž ste bili teh poklicev v širši družini zelo veseli?

Seveda, bili smo ponosni nanje!

Kako se je pa Slavko odlo il za duhovniški poklic?

Slavko je rad hodil v šolo, ko je imel kaj prostega časa, pa je zavil k našemu župniku. Mama Luca ga je nato vprašala, kje se je pa on zabaval. Pa ji je odvrnil: »Malo sem obiskal našega patra!« Ko je končal 8. razred v Čerinu, to je naša župnija, je imel že jasen cilj. Odšel je v Dubrovnik v semenišče. Takrat je mamo obiskal naš župnik in jo vprašal: »Da nisi ti svojega fanta kaj silila, da bi šel v semenišče?!« »Nisem! Kdo pa bi koga v to silil!«

Kakšen pa je bil Slavko kot brat?

Bil je precej miren in zadržan fant,

vse nas je imel zelo rad. Zadržan je bil tudi v šoli in družbi. Otroci so se, ko so se iz šole vračali domov, večkrat razdelili v dva tabora in se obmetavali s kamenjem (to je bila igra). On pri tem ni nikoli sodeloval, ampak je vedno prišel takoj domov.

Koliko je pa molil, ko je bil še otrok?

Ogromno, on je res veliko premolil. Če bi ga potem, ko je bil že duhovnik, vprašali, kje bi najraje umrl, bi gotovo rekel ali na Križevcu ali na Podbrdu (ker se tam veliko moli). To je bila njegova »molitvena soba« ponoči in podnevi. On je res bil v Marijini šoli.

Kakšna je bila njegova pot naprej?

Od doma je odšel po gimnaziji, študiral je tudi v tujini, tako da je smo se potem redkeje videli. Ko smo imeli kakšno družinsko srečanje, je on zadnji prišel in prvi odšel, ker so ga čakali romarji. Tudi molili nismo dosti skupaj. Še največ na *Hodnji mira*, ki smo se ga udeležili vsi.

Slavko je bil zelo zaposlen. Kot novomašnik je znal samo nemško in latinsko (kolikor je bilo nujno), ko je umrl, pa je govoril 13 jezikov. Napisal je ogromno knjig. Najtežje je toleriral lenobo. Še preden so se začela prikazovanja, je bil v zaporu 4 dni (ker je v Nemčiji krščeval otroke).

Ko so se začela prikazovanja, je bil v tujini. Telefonirala sem mu, kaj se tu dogaja. »Kje to?« ga je zanimalo. »V

Medžugorju!« Zelo hitro je prišel sem in zelo zavzeto, skrbno spremljal dogodke. On je tudi takoj zaupal vidcem. Potem ko se je z njimi temeljito pogovoril, je verjel vse, kar so oni rekli. Dokler je bil živ, je tudi sporočila, ki jih je prejela Mirjana, prvi prebral ljudem. Igral je harmonij, kitaro, imel je lep glas in je veliko pel. Ustanovil je Majčino selo, Vrt sv. Frančiška, Domus pacis, Cenacolo, sklad za mlade talente, ki nimajo sredstev za izobrazbo, začel je Mladifest, uvedel češčenje Najsvetejšega ... Kar se je do leta 2000 naredilo v Medžugorju, je večina rezultat njegovega dela. Nikoli tu ni bil župnik, niti kaplan, naredil je pa ogromno. Po njegovi smrti je stvari, ki jih je on »pokrival«, prevzelo pet ali šest ljudi. Spal je tudi samo dve uri ... Je pa vsak dan šel na Križevac ali na Podbrdo. Okrog njega je bilo vedno polno ljudi.

Kako pa je v praksi to, da imate vidkinjo Mirjano za snaho?

Ja super! :) To se v življenju pač tako zgodi. S sinovo svakinjo in taščo smo se poznali že prej. Mi smo štiri leta živeli v Sarajevu, tam sta se rodila Marko in Željko. Tam se je rodila tudi Mirjana. Ko se je Marko začel ženiti z Mirjano, me je v Medžugorju ustavila neka redovnica, češ kako si Marko upa, videvati se z vidkinjo in zakaj mu nič ne rečem. »Pa kaj naj mu rečem, če me nič ne vpraša. Pa tudi če bi me vprašal – kaj naj bi mu rekla?!«

Ko so se za ela prikazovanja, je bilo za vidce težko. Kako ste pa vi to doživljali?

Za vse je bilo težko ... Policija je prepovedala dostop do Podbrda. Dogajanje nas je povežalo, posebej v skrbi za vidce, ki so bili otroci iz naše vasi. ... Mi smo bili prvič na Podbrdu 29. junija ... Mislim, da nas

November-december 2020

15

je bilo okoli 15.000, vest se je brez vseh telefonov širila zelo hitro. Ko se je Marija prikazala, so oni padli na kolena in se pogovarjali z njo. Potem je Marija rekla, da se je lahko dotakne, kdor to želi. Vidci so ljudem vodili roko ... Zvečer je vidkinja Marija povedala, da je bila Marijin obleka je od dotikov umazana ...

Vi ste se takrat tudi dotaknili Marije. A ste takrat utili kaj posebnega, kako je to bilo?

O, bilo je lepo. Roka je samo malo zadrgetala, ampak to ni bil dotik v prazno. Nečesa sem se dotaknila, vse ostalo pa se je dogajalo v srcu. Človek se dotakne, pa se ne zaveda niti, koga se dotika, niti pred kom stoji!

Ste bili še kdaj na videnju? Imate še kakšen poseben spomin?

Na videnjih smo bili večkrat, posebej 2. v mesecu. Poseben spomin je zame to, da je moj sin padel v vojni 1992. leta. Bil je dober fant. Potem sem pa prosila Mirjano, da povpraša, kako je z njim. Marija je odgovorila: »Zakaj sprašujete po sinu? Molite zase!«

Ali Mirjana postavlja Mariji tudi osebna vprašanja?

Tega je sprašujem in ona ne pove vsega, kar se z Marijo pogovarjata. Kar je treba povedati, pove, o ostalem je ne sprašujemo!

Ker ste taš a Mirjani – ste imeli tudi vi kakšne težave s strani policije zaradi nje?

Ne. Ko sem postala njena tašča, ni bilo več teh težav. Je pa Mirjana občutila zelo močno preganjanje v Sarajevu. V šolo, v katero je hodila, je prišla policija in jo od tam odvedla. Dovolili so ji, da se naprej šola v šoli s prilagojenim programom. Obtožili so jo tudi še marsičesa drugega ... Pergamenta z desetimi skrivnostmi, ki ga je Mirjana dobila od Marije, jaz nisem videla, pa tudi ne čutim potrebe. Marija pravi: »Iščite ljubezen in mir, vse drugo ni pomembno!«

Ste vi kdaj videla Marijo?

Z očmi ne, pač pa s srcem! V naši družini je bilo obdobje, ko je bilo veliko smrti. Tega ne bi prenesla, če s srcem ne bi gledala Marije. Zato grem, če le morem, na Križevac,

pogosto sem zraven na prikazovanjih, ki jih imajo vidci, in če je treba, o tem tudi z veseljem pričujem.

Ali bi nam lahko kaj priporo ili, da bi tudi mi lahko videli Marijo s srcem?

Molitev! Moli – odpuščaj – ljubi!

Ste po smrti kdaj sanjali svojega brata? Kakšen je odnos med vama sedaj, ko je on že »tam«?

Prve dneve sem ga pogosto sanjala in v sanjah sva se pogovarjala. Zdaj se to zgodi redkeje, sedaj se mu bolj priporočam v molitvi.

Marija je za Slavka rekla, da bo do smrti ostal v Medžugorju. Ampak tisto leto je dobil od nadrejenih sporo ilo o premestitvi: za boži leta 2000 naj bi že bil v župniji Šujica. Kako je on sprejel to naznanilo premestitve? Kako pa je

sprejemal romarje?

Če bi živel, bi prav rade volje ubogal. Bil je zelo ponižen. Toda Marija je imela drugačen načrt, tako da je bil res do smrti v Medžugorju.

Romarje je imel zelo rad, z njimi je bil več kot s katerimkoli od svojih sorodnikom. Romarji so kar tiščali za njim. Po smrti je njegov stric rekel: »Če bi vedel, da bo tako hitro umrl, bi ga tudi jaz enkrat zagrabil za roko in je ne izpustil, dokler ne bi tudi z mano malo poklepetal.« :)

Hvala vam za vse, kar ste nam povedali. Kaj pa bi priporo ili nam, romarjem?

Molite rožni venec. In bodite doma takšni, kakršni ste v Medžugorju!

Zapis po zvočnem posnetku: Mirjam

Foto: Radio Mir Međugorje

November-december 2020

17

SVETNICA 20. STOLETJA

BLAŽENA S. MARIA EUTHYMIA ÜFFING (1914–1955) *zavetnica medicinskih delavcev in priprošnjica bolnikov*

»Gospod naj me uporabi, da bom kot sončni žarek, ki sveti vse dni. Gospod, želim se naučiti, da bom vedno, ne glede na to, kaj mi pošleš, stala pred teboj z žarom in hrepenenjem. Brez kakršnih koli drugih besed ali odgovorov kot le: »Da! Vse, seveda, za Vsemogočnega Boga!« (bl. Ema Üffing)

Njena molitev je bila uslišana, res je bila v svojem življenju sončni žarek

vsem okrog sebe. Bila je ženska, ki je prinesla luč v temne dni, ne s slavnimi deli, ne velikimi vsotami denarja, ne s pompoznimi nastopi in pozornostjo, usmerjeno nase, ampak skorajda neopazno, tiho, nežno, ljubeče in ljubeznivo, s sočutjem, usmiljenjem in velikodušnim srcem je živela predano v svojem poslanstvu in delu, ki je obrodilo sadove, in glas o njej je segel daleč po svetu, ko jo je papež Janez Pavel II. leta 2001 v Vatikanu razglasil za blaženo, z geslom: **»Zvesta v malem, trdna v veri, velika v ljubezni.«**

Koliko je takšnih, ki se žrtvujejo za druge, utrujeni, a še vedno z nasmehom in ljubeznivo sprejemajo vsak nov dan, vsak nov napor in izziv ter vlivajo moč in upanje tistim, ki ga skorajda več ne premorejo? Ti so pravi žarek upanja v temi, so tista roka, ki nas povleče na sončno stran. So angeli ljubezni, kot je bila blažena Maria Ema Üffing, h kateri se zatekamo in jo prosimo, naj vsem tem angelom vliva moči, ljubezni, sočutja in vseh vrlin, da njihov žarek nikoli ne usahne.

Daleč na severu Nemčije, v deželi

Severno Porenje-Vestfailja, se je v mestu Halverde 8. aprila 1914 kot peta od sedmih otrok rodila mala Ema in bila še istega dne krščena. V starosti 18 mesecev je zbolela za rahitisom, ki jo je zaznamoval za vse življenje.

Že pri 14 letih je Ema izrazila željo, da bi postala redovnica, a jo je mama zavrnila, češ da je še veliko premlada, da bi se o tem odločila. Novembra 1931 je Ema odšla delat v bolnišnico Sv. Anna v Hopstenu, kjer se je prvič srečala z redom usmiljenih sester Najsvetejše Device in žalostne matere Marije oz., kot jim pravijo domačini, s sestrami Clemens (Clemensschwestern). Spoznala je sestro Euthymio Linnenkemper, ki je postala njen vzor. Kasneje si je v spomin nanjo izbrala redovno ime Maria Euthymia. Skupnost sester je leta 1808 ustanovil vikar škofije Münster. V času francoske okupacije je namreč bila skrb za bolnike zelo

zapostavljena, potrebe pa ogromne. Trume vojakov so prinašale s seboj številne bolezni, bolnih in umirajočih je bilo vse več. Tako je novi red sester prevzel skrb za vse pomoči potrebne, kasneje tudi skrb za vodenje bolnišnice. Glavno poslanstvo teh sester je vse do danes skrb za bolnike. Zato dekleta prejmejo vso potrebno izobrazbo, da so hkrati tudi medicinske sestre.

Ema Üffing je 23. julija 1933 vstopila v red, po treh letih pa izrekla prve zaobljube. Materi je poslala pismo in v njem zapisala: *»Našla sem Njega, ki Ga ljubi moje srce; želim Ga zadržati in nikoli ne izpustiti.«*

Oktobra 1936 je bila razporejena na delo v bolnišnico Saint Vincent v Dinslaknu, po začetku druge svetovne vojne je z odliko diplomirala na programu zdravstvene nege, 15. septembra 1940 je izrekla svoje večne zaobljube. Med drugo svetovno vojno je sestra Maria Euthymia prevzela

Družina Üffing: Ema sedi spredaj desno ob svojem očetu

oskrbo nalezljivo bolnih vojnih ujetnikov in delavcev različnih nacionalnosti in pripadnosti, ki so imeli pogosto zelo težke bolezni, prišli so povsem zanemarjeni, umazani, polni uši, ran in v groznem stanju. Zanje je bila res pravi žarek v temi, bolniki so jo klicali angel ljubezni in mama. Eden njenih pacientov je zapisal: »Življenje sestre Euthymie je bilo sredi vojne upanje. Medtem ko so drugi skrbeli le zase ne ozirajoč se na Boga, je ona ljubila ne ozirajoč se nase. V baraki, ki je bila pod zaščito sv. Barbare, je bila sestra Euthymia zatočišče miru. Ljudem sta dani dve stvari, ki sta mednarodni, četudi ju ne moremo poimenovati s skupnim jezikom: srce in oči, ki so okno duše, ki prebere jezik srca. Ko je

20

Odmev Medžugorja

bila v stiku z bolnimi, je milina in dobrota prihajala iz njenega srca, zanjo nič ni bilo preveč. Vedela je, da se bolnim zapornikom ni treba spopadati samo s fizičnimi trpljenjem. S svojo toplo simpatijo in bližino jim je vlila občutek, da so varni in doma. Molila je z bolnimi in poskrbela, da so lahko prejeli svete zakramente.« Njene sodelavke pa so zapisale: »Njen način življenja in delo sta bila dokaz, da se je ves čas zavedala navzočnosti Boga in ga je želela razveseliti.«

23. marca 1945 je bilo v ameriškem bombardiranju uničenih 85 odstotkov Dinslakna, vključno z bolnišnico, zato ji je bilo po vojni zaupano vodenje pralnice. Čeprav je rada pomagala bolnikom, se je tej novi nalogi prilagodila brez težav. »Vse je za Vsemogočnega Boga,« je bil njen odgovor.

Oktobra 1950 je materi med drugim napisala: »Številne vesele dni sem že preživela v samostanu. Že v prvih dneh sem se počutila popolnoma domače v krogu mojih ljubih sosester. Božji Odrešenik mi je pomagal vsak dan bolj razumeti, da me je izbral in poklical v svojo službo. Seveda je včasih potrebna žrtev, ampak ljubezen je močnejša in premaga vse.« in še »Kolikor bolj blizu sem, kljub svoji šibkosti, Odrešeniku, toliko več lahko naredim za vas in vse ostale.«

8. julija 1955 je v pralnici izgubila zavest. Preiskave so pokazale

črevesnega raka. Zdravniki so se čudili, da je pri taki bolezni in s takšnimi bolečinami zdržala tako dolgo, saj zdravljenje ni bilo več mogoče. 9. septembra 1955 se je ob 7.30 zjutraj poslovila s tega sveta. Že takoj po smrti so ljudje začeli romati na njen grob in čudež na njeno priprošnjo se je kmalu zgodil. Ena izmed sester je utrpela hude opekline in poškodbe roke, ki se ji je ujela med valji likalnega stroja. Pri še odprti krsti je prosila za posredovanje sestro Mario Euthymio in v kratkem, medicinskim delavcem nerazložljivem času, je bila roka popolnoma ozdravljena. Na glavnem pokopališču v Münstru so okrog njenega groba kasneje zgradili kapelo in ljudje še vedno prihajajo tja molit in se priporočat, številne sveče upanja in prošenj gorijo vse dni.

Misli bl. Marie Euthymie Üffing

Če imaš Jezusa, ali nimaš potem vsega? Če si bolan, je on tvoj zdravnik in hkrati zdravilo, če si lačen, je on tvoja hrana, če si šibek, lahko pri njem najdeš moč, če si obupan, je on tvoja tolažba, če potrebuješ pomoč v svojem vsakdanu, ti pride nasproti in ti ponudi svojo roko, če te vsi zapustijo, je on tvoj prijatelj. Iščeš nekoga, ki bi s teboj delil trpljenje, stal ob tebi in ti pomagal nositi breme? Pojdi kamorkoli želiš, išči, kolikor dolgo želiš, nikjer ne boš našel boljše opore

v vseh življenjskih situacijah. O blaženi, če v svojem križevem potu slediš Jezusu tako, kot je Marija sledila svojemu božjemu Sinu, boš v Njem našel tolažbo in moč. Zato na svoji poti trpljenja pogosto zavij k Mariji in potrkej na njeno sedemkrat prebodeno srce. Tukaj se boš postavil na noge, tukaj boš prejel tolažbo, ki jo pri vseh ljudeh na svetu zamenjšaš ... (eden zadnjih zapisov bl. sestre Marie Euthymie)

Gospod, pomagaj mi, kajti potrebujem moč, da bom tudi v joku zmogla nasmeh. Gospod, podari mi moč na moji poti in nasmeh in nikoli utrujen korak.

Tiho ljubi Boga in ljudi. Tiho, skromno vadi dobro. Tiho sprejmi Božjo voljo. Tiho izpolni svoje dolžnosti. Tiho sočustvuj. Tiho prosi v nebo. Tiho v željah in hrepenenju.

Podari mi iskrico svoje ljubezni, da bom vsakemu, ki ga srečam, lahko izkazovala ljubezen, pa naj bo to beseda, dejanje ali le en ljubeč, prijateljski pogled. Naj se njegova ljubezen odraža na meni.

Odslej boš samo ti moja največja dobrot, ostal boš moje največje dobro za vse večne čase, kajti ti si moja jed in pijača, moja ljubezen in moje veselje, moja želja in moja blaženost.

O, da bi se vse v meni od tvoje prisotnosti povsem vnelo in použilo vse nečisto v meni in da bi se vse moje preoblikovalo po tvoji podobi.

Kako tolažilno je, da vsak lahko obilno prejme, če le odpre srce in roke, velikodušen dar, ki se izliva k nam od Jezusa in Marije.

Želim postati enega Duha s teboj v goreči ljubezni, ki zmehča vse trdo v meni, ki stali v meni vse neplemenito in me popolnoma zedini s teboj. Oblikuj me s svojim usmiljenjem, kot si po svoji čudoviti dobroti oblikoval številne svetnike. Sveti Jožef, izprosi nam roke, ki molijo in molčeče ustnice.

Zahvaljujemo se ti, o Bog, ker nas tvoja ljubezen združuje. Zahvaljujemo se ti za ljudi, ki si nam jih zaupal in nam veliko pomenijo. Zahvaljujemo

se ti, da lahko služimo drug drugemu. Posveti našo ljubezen, posveti našo službo. Naj drug drugemu kažemo pot, naj bomo drug drugemu tvoj glasnik, naj drug drugega osvobajamo, naj cenimo imetje, kot da ne bi imeli ničesar, naj služimo v vsem le za dobro, naj te naša hvaležnost oznanja. Amen.

Zbrala in zapisala: Klavdija Jurišić

Viri (tudi za fotografije):

<https://www.clemensschwestern.de/euthymia/biografie/>

<https://www.katholisch.de/artikel/1762-engel-der-liebe>

<https://www.clemensschwestern.de/>

<https://www.kirche-und-leben.de/artikel/wallfahrten-in-muenster-selige-schwester-maria-euthymia>

<https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/2/26/>

Foto: www.abendgymnasium-essen.com/nikolaus-gross

PRI EVANJE

HVALEŽEN ZA MNOGE MILOSTI

Bistvo mojega pričevanja je, da se mi je vse to res zgodilo, da sem to občutil in, predvsem, da to še vedno nosim v sebi, in to vedno bolj. Časi se spreminjajo in mi z njimi, občutki in razsodnost pa ostajajo ter bogatijo človeka v preizkušnjah.

Velikokrat sem že poromal v Medžugorje. V začetku kot romar, kasneje pa po neki Božji previdnosti tudi kot vodič romanj iz Slovenije. Vsako romanje je nekaj posebnega, neponovljiv dogodek. Vsako te obogati, utrdi, tudi če greš tja sam, kot sem šel jaz prvič kot turist. Ogledoval sem si pokrajino, spremljal s pogledi ljudi, množico duhovnikov in množico posvečenih žena v raznih barvah oblačil, ki jih do

takrat še nisem videl in si tudi ne predstavljal, da toliko redov obstaja. Naj takoj povem: sem veren in nisem obiskal svetega kraja z odporom ali odklonilno držo. Ko sem čez nekaj mesecev šel drugič v Medžugorje, sem se vseeno vprašal: »Zakaj pa greš spet tja, saj si že bil?« Odgovor je prišel sam od sebe, ko sem spoznal, da sem pri Mariji povsem drug človek, srečen, odprt, razumevajoč do drugih in drugače mislečih. Eden od prijateljev mi je enkrat omenil, da imam, ko nanese pogovor na Medžugorje, na obrazu ves čas nasmeh in sproščenost. Bo že držalo, če to opazijo tudi drugi.

Tako sem šel spet v Medžugorje s skupino romarjev. Povzpeli smo se na

Križevce. Med molitvijo križevega pota in premišljevanjem Jezusovega trpljenja sem zraven postavljaj svojo pot, preizkušnje in dela ter čistil svojo dušo. Prispeli smo do velike skale, ki spominja, da je tam v Gospodu zaspal p. Slavko Barbarić. Vodička nam je predstavila njegove kreposti in neutrudno delo za Medžugorje, sam sem se pa zagledal v kamnito pot, po kateri smo hodili. In naenkrat se mi v vsej množici kamnov na enem od njih prične izrisovati podoba, kot neka slika, ki se je bolj in bolj jasnila. Kamen, velik 40 x 20 cm, mi je najprej ponudil sliko oltarne mize, potem na njej misal, križ, sveči ob njem, na vsaki strani ena, ter za vsem tem

sedečega duhovnika, ki je bral sveto mašo. V tem človeku spoznam svojega tasta, očeta Špeliča. Povsem čista podoba. (No, kdor ne ve: poročen sem bil z njegovo hčerko, sedaj že pokojno, on pa je bil posvečen v katoliškega duhovnika po smrti svoje žene – vse skladno s cerkvenim pravom.) Bil sem tako prevzet, da v tistem trenutku nisem uspel te podobe ali slikati ali pa kamen izkopati. Tega kot da nisem upal. Hvala Bogu sem pa vsaj poklical zraven mene stoječo romarico Marjano, jo vprašal, če ona kaj vidi na kamnu na tleh in mi je v isti sekundi odgovorila: »Oče Špelič!« Dobro ga je poznala, saj je bila kot družinska prijateljica

dostikrat pri nas in se je srečala z njim. Vsaj to imam kot dokaz. Ko sem to kasneje povedal tastu, se mi je prav prisrčno nasmehnil, rekel pa ni nič. Kaj si je takrat mislil, ne vem. Ga ne morem več vprašati, ker se je že poslovil s tega sveta. Nasmejaj se je pa tako, kot se je on znal, rahlo in prisrčno.

Vse to pripovedujem zato, ker se veže na neki drug dogodek, ki je v meni pustil močan milostni dotik Medžugorja in spomin na tasta. Brez kančka dvoma. Takrat sem pa že sam vodil v Medžugorje, in to drugič. Bilo je mesec dni po tastovi smrti. On je umrl 10. aprila 2012, na romanju pa smo bili 11. maja. Prav tako smo se povzpeli na Križevac. Po molitvah sem skupini, ki sem jo vodil, priporočil krajši oddih tam zadaj na kamnih za velikim križem na hribu. Tudi sam sem se počasi spravil tja, potem ko sem oddal svoj »nahrbtnik« s prošnjami in zahvalami Jezusu pri velikem belem križu. Za sebe, svoje, za vse, ki so mi naročili, naj se jih spomnim, ko bom v Marijinem Medžugorju. Moram dodati, da v sebi nisem nikoli gojil želje, da bi srečal Božjo Mater, da bi se mi moralo kaj mističnega dogoditi. Ne. Če gre človek s tako mislijo v Medžugorje, je bolje, da je doma, tako mislim jaz. Usedel sem se torej na en kamen in se počasi umirjal, šel malo vase, molil, hkrati pa opazoval vrvež romarjev z vsega sveta, ki so hodili sem ter tja,

molili ali pa v tišini premišljevali vsak zase, tako kot jaz. In tedaj se je zgodilo.

Naenkrat je vse okoli mene potihnilo, vsi so odšli z mojega vidnega polja, pokrajine ni bilo zaznati. In v tisti tišini milostnega zamaknjenja se mi je zazdelo, da sem zaslišal za svojim hrptom na levi strani rahel šum. Prav previdno in malce boječe, vsekakor pa počasi, sem se rahlo obrnil. Prvo, kar sem opazil, je bilo, da za menoj nekdo stoji. Pa ne na tleh, malce od tal, kot na nekem oblačku. Nog nisem videl, ker jih je dolga mašniška obleka zakrivala pogledu. Spet prav počasi sem povzdignil pogled navzgor, ves prevzet in v rahlo neznanem pričakovanju, kaj to je, ter spoznal v duhovniško opravo oblečenega svojega tasta, očeta Špeliča. Zrl sem v njegov obraz. Kakšen je bil moj, ne vem, se nisem videl. Mogoče odprtih ust, mogoče nemiren, sploh pa ne prestrašen. Bom raje rekel milosten, kot dogodek, ki me je prevzemal. Njegov obraz pa je bil z rahlim nasmeškom spočit, veder, vsekakor blag. Odraz njega samega, takega, kakršen je bil, ko je nas in ljudi spodbujal z nasveti. Nobenih gub ni bilo videti, nobenega izraza bolečine ali znakov trpljenja, ki ga je pred smrtjo doživljal. Enostavno lep. Tak kot pravijo, da v nebesih so, in kakršni bomo tudi mi, če nam bo dano v nebesa priti.

In ko sem tako zrl vanj, mi čez nekaj

trenutkov, res ne vem, ali sekund ali minut, še reče: »Daj, vstani s tega kamna, boš volka v rit dobil!« Dobesedno tako, s temi besedami. Mimogrede naj povem, da je bila komunikacija med nama povsem domača, kot zet in tast sva se na njegovo pobudo tikala. No, po njegovih besedah v tistem milostnem trenutku sem se med dvigovanjem z mrzlega kamna počasi vzravnal in odgovoril: »No pa bom, če ti tako praviš!« In v tistem hipu se je vse končalo. Pokrajina se je spet postavila nazaj, romarji okrog mene so »oživelili« in tudi njega ni bilo več. V tistem trenutku sem se verjetno sesedel nazaj na kamen in si skušal

vtisniti vse v spomin. Mogoče v strahu, da bi tako lepo doživetje izginilo iz spomina. Ampak kaj takega se ne pozabi, z gotovostjo vam povem. Še dograjuje se, ko se vračaš v nekdanje blažene trenutke. Enostavno se to vraste vate, dano ti je le, da o vsem premišljuješ in bogatiš. Bogatiš sebe, pa tudi vse, s katerimi deliš te milosti, te trenutke.

Seveda ima vsak lahko svoje mnenje o vsem povedanem. Tako kot je vera pri nekaterih močnejša in pristnejša, pri drugih je skoraj ni, tako različno je tudi dožemanje česa takega. Vsekakor je meni ta dogodek dal veliko milosti, veliko sem premišljeval o tem, kaj mi je ata, kot sem ga klical, hotel povedati, nakazati. O enem sem trdno prepričan: da je ob meni in z menoj in mi pomaga pri težjih odločitvah, naporih, da se umirim, mi svetuje in me kot Sveti Duh vodi skozi življenje. Njegov obisk iz nebes me je tudi utrdil v prepričanju, da nekaj po našem zemeljskem potovanju zagotovo je. Dogodek je v meni razblinil vse dvome, ki so se mi dotlej porajali.

Ko se s svojo pametjo in razgledanostjo poglobljam v pripovedovanja vidcev iz Medžugorja, vidim veliko podobnih stvari, doživetij in neverjetnih nepozabnih notranjih vtisov, ki so jih doživljali oni, ko so se srečevali z Gospo. Meni se Marija ni prikazala, a

sem prepričan, da je to milostno srečanje »zrežirala« ona, Jezusova mati, meni v podporo. Vsak dan se spominjam teh trenutkov, jih premišljujem in podoživljam. Napolnjujejo me z neko notranjo srečo ter pogumom, da poskušam živeti kot pravi kristjan, tudi po sveti maši, da pričujem vsakemu, ki je pripravljen prisluhnuti resnicam o skrivnostih, ki so mi je bila posredovane.

Hvala Bogu in Mariji in pa takemu tastu, ki ga res nima vsak, bi ga pa privoščil mnogim. Hvala, da mi je bilo dano, da sem z njim v sožitju živel 20 let pod isto streho, naslednjih 19 let pa sem ga še bolj duhovno spoznaval, kot duhovnika.

To je že čudež. Vedno bolj se tudi zavedam, da sem ga premalo cenil. Pa da sem se s takim človekom še spreti upal! Sva se pa zato imela potem še raje. Mogoče je pa ta dogodek na Križevcu tudi odgovor na vse. Da me spremlja še naprej, dokler bom tu na zemlji.

Hvala ti, dragi ata, uživaj v nebesih, pazi na mojo taščo in mojo ženo/svojo hčerko, starše, Dunjo in še na mnoge druge. Za nas pa prosi in – pripravi nam prostor, da bomo skupaj uživali s teboj, ko se spet snidemo.

Mir in dobro!

Tvoj zet Jurij

November-december 2020

27

PRI AKOVANI

Gospod Jezus, pridi v ta temni in mrzli čas
in ga napolni s skrivnostnim tokom luči,
da bodo iz src zbežali strahovi in sence.
Zberi naše misli, ki se podijo po površinskih stvareh,
razprši meglo, ki je nad našimi grenkimi dnevi,
da bomo videli, da Ti prihajaš.

Daj, Gospod, da bo ta advent čas pričakovanja za utrujene,
da bo začetek upanja in poguma za razočarane in žalostne,
da se bodo pomirili vsi tisti, ki so napeti, živčni, sprti,
daj, da bomo odvrgli pritajeno nasilje in sovraštvo.
Pomagaj izruvat vsako sadiko zla iz naših src.

Gospod Jezus,
daj, da te bomo srečali v najmanjših,
v tistih, ki so ob strani in niti ne vpijejo po rešitvi,
daj, da te bomo srečali v mladih,
ki srepro gledajo v prihodnost,
v ljudeh, ki se utaplajo v delu,
in v tistih, ki nič ne delajo,
v bratih in sestrah, ki trpijo in nimajo nikogar.
Daj, da te bomo prepoznali v vsakem obrazu,
v katerem nas srečuješ na presenetljiv način.

Gospod Jezus,
v težkih dnevih pomagaj možem in ženam,
da bodo v tebi našli upanje ter tvojo tiho ljubezen,
da bodo ponovno stopili v boj,
da bodo budni in na stežaj odprli vrata,
ko boš prinesel dar novega življenja.

Pridi, Gospod Jezus! Pridi po Mariji.

Primož Krečič

V SPOMIN

P. SLAVKO BARBARI (1946–2000)

Pred dvajsetimi leti je bilo na spletu objavljeno, da je 24. 11. 2000 v Medžugorju umrl p. Slavko Barbarić. Medžugorski romarji smo se na hitro odločili, da gremo na pogreb. Ker vodičke Maje ni bilo doma, smo se sami organizirali, ona pa je prišla za nami in smo se vsi našli pri rumeni dvorani, kjer je ležal p. Slavko na mrtvaškem odru.

P. Slavko je, če je bil v Medžugorju, vsak petek vodil molitev križevega pota na Križevcu, na nedeljo pa molitev rožnega venca na Hribu prikazovanj. Tisti petek, 24. 11., je zjutraj maševal s skupini nemško

govorečih romarjev. Po maši je imel še dosti drugih opravkov, ob 14.00 pa je že z romarji molil križev pot proti Križevcu. Vreme je bilo slabo, padal je dež in pot v hrib je bila dosti naporna.

Ko so bili med trinajsto in štirinajsto postajo, pa je pater padel na tla in umrl. Ker je bil tam velik kamen, so ljudje mislili, da se je spotaknil. Ko pa ni vstal, so mu ljudje poskušali pomagati, a je bilo zaman.

Malo za to skupino je na Križevac stopal en človek sam. Ko sta mimo njega v dolino tekla dva mlada fanta, se je čudil, da po taki poti tako hitita. Ko je prispel do ljudi, je na tleh zagledal patra, kateremu nihče ni vedel kako pomagati. Ker je bil Erik zdravnik je ponudil pomoč, vendar tudi njegovo sodelovanje ni nič spremenilo.

Ljudje so molili in jokali, dokler niso prišli bratje z nosili. Slavka so položili na nosila, ga privezali, roke pa so prosto padale sem ter tja. Za nosača je bil tudi zdravnik Erik, katerega je Slavkova roka udarila po obrazu. Rekel je, da mu je p. Slavko dal znak, da postane duhovnik. Vrnil se je v tujino, študiral teologijo in čez leta v Medžugorju kot duhovnik

povedal svojo zgodbo.

Patra Slavka je naslednji dan bil v krsti. Čez obraz je bilo steklo, da smo lahko vsi, ki smo ga prišli kropit, videli njegov spokojni in umirjeni obraz, kakršnega v življenju nismo nikoli opazili, ker je bil vedno poln misli o tem, kar ga je čakalo tisti oz. naslednji dan.

Z Majo smo se odločili, da gremo molit zanj na Podbrdo. Ker smo se celo noč vozili, smo bili utrujeni in žalostni. Nato smo šli proti cerkvi, ker še nismo vedeli, kje bo maša. Pa so krsto položili k zunanjemu oltarju, ker je bila tudi maša zunaj, v dežju.

Od p. Slavka so se poslavljali sobratje, škof, predstavniki skupin, ki so ga imele za duhovnega očeta. Opisali so njegovo življenjsko pot, kako je hodil v hribe (njegovo pisarno v naravi) molit in spotoma pobirat smeti, kako je ponoči malo spal ... Otroci iz Majčinega sela so izgubili duhovnega očeta, ki jih je vzgajal z ljubeznijo kot najboljši oče. Mladi fantje so ga cenili, ker jim je v skupnosti omogočil človeka dostojno življenje. Po maši se je pogreb vil do pokopališča, kjer se je od Slavka poslovil viced Jakob. Njemu je bil kot oče, saj je bil sirota.

P. Slavko je živel za Marijo in njena sporočila, ki jih je ponesel po celem svetu. Vsak mesec je imel enourno oddajo na radiu, v kateri je pomagal ljudem v težkih trenutkih. Zadnjo oddajo v torek pred smrtjo je prosil Boga Očeta, naj mu odpusti, če s kom ni bil takšen, kot je Božja volja. Prosil je odpuščanja vsakega, katerega je užalil ali se do njega ni dostojno vedel. Govor je bil zelo ganljiv, kar smo vzeli za zadnjo »spoved« na radijski oddaji.

Pred smrtjo so ga obvestili, da bo čez dva meseca njegovega službovanja v Medžugorju konec in da bo premeščen. Prosil je Marijo, da bi ostal oz. naj ona uredi tako, kot ve, da bo prav. Vzela ga je k sebi takoj za 13. postajo – Mariji položijo v naročje mrtvega sina.

Njegov grob je zelo obiskan. Ljudje se mu zahvaljujejo in priporočajo k molitvi. Verjamejo, da je v nebesih, ki si jih je prislužil s svojim življenjem.

Ker je hodil po celem svetu, je ,po besedah njegove sestre, govoril trinajst jezikov. Napisal je veliko knjig v različnih jezikih. Nekatere so prevedene tudi v slovenski jezik. Ljudje so po njem razumeli sporočila, ki jih je Marija dajala vidcem. Slovenijo je obiskal trikrat, vendar si jo je enkrat želel obiskati v miru, brez obveznosti. Tega ni doživel.

Na zadnji poti je vsak gledal stvar drugače. Mladi so bili navdušeni, ker

so bili na pogrebu svetnika. Starejši pa smo čutili neizmerno bolečino, saj smo izgubili človeka, ki je veliko naredil za ljudi, hkrati pa smo nekoliko občutili tudi bolečino njegove mame, ki je izgubila sina.

Njegovo kratko in plodno življenje nam govori, da se s postom, z molitvijo in dobrimi deli pride v nebesa. Tudi Marija je vidcem takoj naslednji dan, 25. novembra, povedala, da se je p. Slavko rodil v nebesa.

Romarji se v svojih težavah večkrat obrnemo na p. Slavka in na našo Majo, kar nas potolaži in pomaga, da težave lažje prebrodimo. Slavko in Maja, prosita v nebesih za nas Slovence in našo drago Slovenijo, ki je tako silno razdeljena.

Še enkrat se vam, dragi p. Slavko, zahvalimo za vse lepo in dobro, kar ste storili, za vse, kar ste izprosili za Medžugorje in ves svet.

Marinka Turina
in hvaležni slovenski romarji
Foto: Radio Mir Međugorje

PAPEŽ FRAN IŠEK

OKROŽNICA *VSI BRATJE*

Papež Frančišek je ob aktualnem dogajanju v svetu izdal socialno okrožnico *Vsi bratje*. V njej je zbral svoja razmišljanja o dogajanju v vesoljnem svetu. Naslov je iz Opominov svetega Frančiška in se ne nanaša le na odnose med ljudmi, ampak tudi na odnos s stvarstvom, kar je sveti oče obdelal v okrožnici *Hvaljen bodi*. Sveti oče je želel s tem nagovoriti široko množico bratov in sester ter jim ponuditi življenje, ki bo imelo okus po evangeliju. (št. 1)

Okrožnica vabi k bratstvu in socialnemu prijateljstvu. To seveda presega vsak romanticizem in vključuje temeljno vprašanje: Kdo je moj brat? Tako razumljeno bratstvo presega logiko sveta, ki časti malike in razbija vse svobodne odnose. Za bratstvo je potreben čas, da se okrepijo odnosi in odpade vse, kar je

nasprotno Bogu, da je odprta izmenjava mnenj in pogum za spravo. Bratstvo je pripravljeno dati čas za povezanost in začeti znova v odnosu. Bratstvo sprejema drugačnost in ohranja domačnost, stopa v politiko, družbene odnose in gradi družbo, predvsem pa ohranja skupno dobro, ki je namenjeno ubogim. Papež vidi v svetem Frančišku človeka, ki je spodbudil sanje o bratski skupnosti. (št. 2–4) Globalizem je v svojem jedru odprt k človeškosti, pripadamo isti človeški družini in se prepoznavamo kot otroci istega Stvarnika. Zato lahko o svetu razmišljamo skupaj in se tudi rešimo le skupaj.

Na celoto človeštva nam pomaga gledati pandemija koronavirusa, ker se moramo boriti skupaj in biti odgovorni drug za drugega. Nihče se

ne more rešiti sam. Nebo želi, da smo na koncu vsi mi. (št. 35) Papež tako vidi klic in priložnost, da si upamo gledati na celoto človeštva, v kateri smo vsi bratje. (št. 7–8) Globalna kultura ne bi smela med nami postavljati zidov, ker tega preprosto ne prenese.

V prvem poglavju se dokument zadrži pri *Sencah zaprtega sveta* in številnih izkrivljenih pozitivnih pojmi: svobodi, demokraciji, pravičnosti, socialnem čutu. Tu smo dediči nesrečne francoske revolucije, ki je v svojem razvoju povsem zanemarila pomen bratstva in namesto njega vpeljala sekularni pojem solidarnost. Papež je zapisal, da je solidarnost načrtovanje socialnega življenja, ki omogoča, da različni ljudje postanejo enaki, medtem ko bratstvo omogoča različnost. Tako klic k bratstvu obrača politično vrednost, ker smo vsi bratje, državljani z enakimi pravicami in obveznostmi, vsi znotraj iste pravičnosti.

Papež *zavrača tržno logiko*, ki temelji na dobičku in odmetavanju dobrin. (št. 10–24) Treba je preseči različne ovire v družbi in zlasti način delovanja mafij, ki ustrahujejo in so nasilne. (št. 27–28) Na te sence odgovarja z zgledom usmiljenega Samarijana. Živimo v družbi, ki obrača hrbet bolečini in je nesramna do slabotnih ter krhkih. Tako kot Samarijan smo poklicani, da bi bili

bližnji drugim, da bi gradili družbo, ki ne deli in izključuje, ampak vključuje ter dviga vse, ki so padli in trpijo. Kristjani bi morali prepoznati Jezusa v obrazu vsakega ubogega in izključenega. (št. 85)

V tretjem poglavju papež razmišlja o *gradnji odprtega sveta*. Vabi, da bi izstopili iz zaprtih prostorov in našli v drugih 'povečanje svoje biti'. (št. 88) To nas bo odprlo k 'vesoljnemu občestvu'. (št. 95) Vsak človek ima pravico, da je sprejet, ovrednoten in ljubljen, kar presega zgolj fizično prisotnost. Gospodova zvestoba je ljubezen do lastnih hčera in sinov, ki so bratje in sestre. Ni mogoče ljubiti Boga, če ne ljubimo svojih bratov in sester. Kdor ne ljubi svojih bratov, ne more ljubiti Boga, ki ga ne vidi. (1 Jn 4,20) Duhovno veličino človeka opredeljuje ljubezen, da se nesebično trudimo za boljše življenje drugih. (št. 92–93) Bratska družba pospešuje dialog in vzgaja, da bi premagali 'virus radikalnega individualizma'. (št. 105) Pri tem je treba zaščititi

Foto: <https://www.vaticannews.va>

družino in poskrbeti za vzgojo, (št. 114) zlasti z dobrohotnostjo in s solidarnostjo. Vsak človek ima pravico do dostojnega življenja in nihče ne sme biti izključen iz tega.

Temi migracij posveti papež drugi del četrtega poglavja z naslovom *Odprto srce za ves svet*. Pravi, da se je treba izogibati nepotrebnim migracijskim tokovom, migrantom pa je treba omogočiti možnost za delo in jih socialno vključiti. Na tem področju bo potrebno globalno upravljanje in sodelovanje, da bi države razmišljale kot 'človeška družina.' (št. 139–141) Od politike do revnih je treba preiti k politiki z revnimi. (št. 169) V tej smeri je potrebna reorganizacija OZN, da bo postala 'družina narodov' in bo delala za skupno dobro, za izkoreninjenje revščine in varovanje človekovih pravic. Ta organizacija bi morala ustvarjati sporazume, ki bodo ščitili najšibkejšo državo. (št. 173–175)

V šestem poglavju *Dialog in družbeno prijateljstvo* je predstavljeno življenje kot 'umetnost srečanja' z vsemi, tudi z ljudmi z obrobja in s prvotnimi ljudstvi. (št. 210) Papež pravi, da pravi dialog omogoča spoštovanje drugih in njihovih stališč, zlasti pa njihovega dostojanstva. V tej luči vidi pomembno vlogo medijev, ki bi morali usmerjati k velikodušnemu srečanju in k bližini z najbolj zadnjimi. (št. 205) Papež vabi k

'čudežu prijaznosti', ki si jo moramo pridobiti. Prijazen človek ustvarja zdravo sožitje in odpira poti tja, kjer zamera podira mostove. (št. 222–224) Sedmo poglavje, *Poti novega srečanja*, govori o spodbujanju miru. Mir je povezan z resnico, usmiljenjem in s pravičnostjo. To je daleč od želje po maščevanju in teži k oblikovanju družbe na temelju služenja drugim. Mir je neprestano prizadevanje, ne dopušča oddiha in se nikoli ne konča. Z njim je povezano odpuščanje in sprejemanje vseh. Odpuščanje ni nekaznovanje, ampak pravičnost in spomin, saj odpustiti ne pomeni pozabiti, ampak se odpovedati uničevalni moči zla in maščevanja. Pri tem morajo tisti, ki trpijo krivico, odločno braniti svoje pravice, da zavarujejo svoje dostojanstvo, ki je Božji dar. (št. 241–242)

Papež se zadrži pri vojni, ki ni 'privid preteklosti', ampak stalna grožnja, je 'zanikanje vseh pravic', ker 'pravične vojne' ni. Že več časa naglaša, da živimo 'tretjo svetovno vojno' po delih. Zanimiv je njegov predlog, da bi se z denarjem, ki se namenja za oboroževanje, ustanovil svetovni sklad za odpravo lakote. (št. 244–265) Zavrača tudi smrtno kazen in izpostavlja druge rešitve, ki spoštujejo svetost življenja. Pri tem poudarja pomen odpuščanja in spreobrnjenja.

V osmem in zadnjem poglavju papež

spregovori o verstvih v službi bratstva v svetu. Nasilje nima nobene osnove v verskih prepričanjih, ampak v njihovih deformacijah, zapiše papež. Terorizma ne bi smeli podpirati z denarjem, orožjem, še manj z mediji. To je svetovni zločin proti svetovni varnosti, miru in bratstvu. (št. 282–283)

Verstva morejo graditi pot miru, če je zagotovljena verska svoboda, ki je pravica vseh verujočih. (št. 279) Papež opozarja verske voditelje na njihovo vlogo po vzpostavljanju miru, kar so zapisali v Dokumentu o človeškem bratstvu za svetovni mir in sožitje. (4. 2. 2019) Papež in veliki imam Al Azharja sta podpirala zgodovinski dokument o bratstvu. Začutila sta se brata in sta želela skupaj dati pogled na današnji čas. Razumela sta, da je bratstvo edina

velika stvar, ki nas obkroža. Cerkev se trudi delovati v družbi na različnih področjih, pri tem postavlja v središče skrb za skupno dobro in celosten človeški razvoj. Okrožnica se konča s spominom na blaženega Karla de Foucaulda, ki se je poistovetil z najbolj zadnjimi in postal 'svetovni brat'. (št. 286)

Bratstvo je bilo prvo povabilo ob nastopu papeža Frančiška, ko je na dan izvolitve sklonil glavo pred množico in prosil za molitev in blagoslov. Tam je predstavil odnos med škofom in ljudstvom kot pot bratstva in prosil, da molijo drug za drugega. To je tudi njegova prošnja, ko neprestano ponavlja, naj molimo za ves svet, da bi zaživel resnično bratstvo.

Primož Krečič

Foto: <https://www.lalucedimariva.it/>

November-december 2020

35

SLOVENSKA MEDŽUGORSKA HIMNA

Ob 40-letnici Marijinih prikazovanj, ki jo bomo obhajali leta 2021, tudi Slovenci dobivamo svojo medžugorsko himno. Njen avtor, duhovnik in romar g. Dominik Bizjak – Dinko, nam je njeno nastajanje predstavil tako:

Vse je začelo skoraj 30 let nazaj, ko se mi je v Medžugorju utrnila misel, da bi Slovenci imeli svojo verzijo Medžugorske himne. Kolikokrat smo z romarji peli izvirno himno, ki se še vedno poje pred vsako večerno mašo! Seveda jo znam na pamet. Napisal jo je p. Stanko Vasilj in ima hercegovsko-balkanski prizvok. Enkrat sem imel to srečo, da sem se srečal z njim v Medžugorju. Kraljica miru je bila zelo zadovoljna z njegovo pesmijo, so povedali vidci. Neverjetno hitro se je prijela in peli so jo tudi romarji iz Koreje in Avstralije.

In kako je z mojo verzijo? Leta in leta sem imel v ušesu le eno melodijo – to sedanjo. Nič se ni spremenila. Treba je bilo napisati samo še besedilo. In s tem sem dolgo odlašal, dokler ga nisem letos dokončal. Ker sam premalo poznam večglasno petje, sem poprosil strokovnjake, da so delo pogledali še s tega vidika. Najprej skladatelja Bojana Glavino iz Sečovelj, ki je naredil nekaj

poprakov. Potem sem zaprosil še Leona Kernela iz Slavine, da je še bolje zvenela. Ker sem bil še malo neodločen, sem zaprosil še Pavla Pahorja iz Opatjega sela, da je skladbo temeljito pregledal s pevskega vidika. Ko sem v skladbi upošteval njihove nasvete, sem bil zadovoljen. Končno verzijo vam pošiljam v objavo. Vsem trem glasbenikom se iskreno zahvaljujem za pomoč, vam pa za pogum, da jo objavite v reviji.

Pesem je mišljena kot himna, zato je umirjena, pelo naj bi jo čim več različnih ljudi brez posebnega glasbenega znanja. Lahko se poje dvo- ali štiriglasno.

Besedilo se začne tako kot naša romanja v prvih časih prikazovanj: ko smo dospeli na cilj, smo pred cerkvijo zapustili avtobus in takoj odšli v cerkev pred kip Matere Božje in pokleknili. Zato se pesem začne: »Tu pred Tabo zdaj klečimo, sem privedla si nas Ti.«

V besedilu sem skušal zajeti, kar se da vse, kar je pomembno za ta kraj in Marijina sporočila. Predvsem pa našo ljubezen do Nje, ki nam je prišla naproti v tem prelomnem času.

Naj se poje!

TU PRED TABO

Medžugorski Kraljici miru

Besedilo in glasba:
Dominik Bizjak - Dinko

Zmerno

1. Tu pred Ta - bo zdaj kle - či - mo, sem pri - ve - dla si nas Ti.
2. Ho - češ bi - ti nam vo - dni - ca, po - mo - čni - ca v re - kah zmot,
3. Le lju - be - zen ra - zo - de - vaš, ka - žeš na - še sre - če vir,
4. V Me - džu - gor - ju si de - ja - la, da re - sni - čno Bog ži - vi,
5. Hva - la Ti za spo - ro - či - la, za brez - mej - no skrb za nas,

7

1. Te - bi gre - vsa čast in hva - la, ker nam mi - lost da - la si.
2. ho - češ zma - go nad so - vra - štvom, da nad vsem - bi vla - dal Bog.
3. na ni - ko - gar ne po - za - biš, v raj nas vo - diš brez o - vir.
4. da je na - ša pot tu kra - tka, da se v ra - ju cilj ble - šči.
5. le pri - pra - vi Sr - cu zma - go, s Sve - tim Du - hom no - vi čas.

13 *Odpev*

Na - ša Ma - ti in De - vi - ca, luč si no - ve - ga ro - du.

19

Zdru - ži nas - v lju - be - zni pra - vi, saj Kra - lji - ca si mi - ru.

POSVETITEV MARIJINEMU BREZMADEŽNEMU SRCU

V svojih sporočilih pastirčkom v Fatimi je Marija povedala, da ji je mar za vsakega človeka. Še pred njo jih je angel naučil molitev za spreobrnjenje ubogih grešnikov. Prosil je tudi za zadoščevanje za grehe grešnikov, ki žalijo Marijino in Jezusovo srce. Marija jim je pokazala pekel in povedala *»da je to kraj, kamor pridejo duše ubogih grešnikov. Da bi jih rešil, hoče Bog na tem svetu vzpostaviti pobožnost do mojega brezmadežnega Srca.«*

Za zadoščevanje Marijinemu Srcu za grehe človeštva in po njem tudi Jezusovemu, za kar je v Fatimi prosila Marija, je **Jezus sestri Luciji** v videnju še posebej jasno razodel, kako je pomembno, **da je pobožnost opravljena gore e, z namenom zadoš evanja** za svoje in grehe drugih.

Marija je Luciji naročila, **kako naj se opravi pobožnost petih prvih sobot** in kakšno »nagrado« bodo prejeli vsi, ki bodo to pobožnost izpolnili: *»Povej, da bom vsem tistim, ki se bodo pet mesecev vsakokrat na prvo soboto:*

- *spovedali,*
- *prejeli sveto obhajilo,*
- *zmolili rožni venec in mi*
- *petnajst minut delali družbo v premišljevanju petnajstih skrivnosti rožnega venca v spravo za grehe,*

v njihovi smrtni uri stala ob strani z vsemi potrebnimi milostmi za zveličanje njihovih duš.«

Posvetitev lahko izvedemo tudi sami, e nimamo možnosti, da bi jo izvedli v organizirani skupini.

Mati vidi, kako grešimo, kako se odmikamo od Boga in kako se veliko njenih otrok izgublja, ker stopajo na pot proti pogubi. Kaj grozi otrokom, ki se ne spreobrnejo in vztrajajo na široki poti, ki ni prava, je pokazala že Magdaleni Gornik (1835–1896). To je pokazala tudi fatimskim pastirčkom in vidcem v Medžugorju. Njena svarila so jasna, nedvoumna.

Roti nas, naj se spreobrnemo. Posebej pa nas kot Mati, ki ljubi vsakega otroka z božansko ljubeznijo, kot Oče izgubljenega sina, prosi, da **tudi mi prosimo in se žrtvujemo** za »uboge grešnike«. Ona jih ljubi, čeprav so grešniki.

Fatimskim pastirčkom je zato naročila, **naj širijo pobožnost do njenega brezmadežnega srca. Njeno srce je tisti raj, ki ga je človek s svojim grehom zapravlil.** V njem najdemo zatočišče, pribežališče. Njeno Srce utripa za vsakega grešnika, še posebej za tiste najtežje. Greha ni mogoče kar tako izbrisati, rane ne brez izmoljenih milosti pozdraviti. Zato je treba zadoščevati za grehe, za rane, ki jih je greh

Foto: <https://revija.ognjisce.si>

povzročil. **Ubogi grešniki** v svoji zaslepljenosti ne vidijo greha in **ne prepoznajo, da so na napačni poti**. Zato Marija v Medžugorju prosi, da tisti, ki nam je dana milost spreobrnjenja in prepoznavanja greha, zadoščujemo za grehe tistih, **ki še niso spoznali Božje ljubezni**. Tako bodo tudi oni prejeli milost spreobrnjenja in se bodo vrnil v Očetovo naročje.

Marija nas vabi, da se **posvetimo njenemu brezmadežnemu Srcu**, po njenem Srcu pa smo posvečeni tudi Jezusovemu.

Pater **Anton Nadrah** iz Stične piše, da je bil Marijinemu Srcu posvečen tudi **blaženi Alojzij Grozde**. Njegova velika želja je bila »pridobivati ljudi za Jezusa«. Zavzemal se je za češčenje Marijinega brezmadežnega Srca, za obhajanje petih prvih sobot, za pripravo na posvetitev Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Pri svojih

zadnjih duhovnih vajah v juliju 1942 je v dnevnik zabeležil sklep: **»Vsak dan vsaj ena žrtvica za uspeh v pridobivanju za Kristusa.«**

Umorjen je bil na prvo soboto, ko so se ravno začele priprave vse ljubljanske škofije na posvetitev Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Bil je mučenec in **apostol Marijinega brezmadežnega Srca**.

Marija nas v Medžugorju vabi, da bi bili njeni apostoli, njene podaljšane roke. Računa na nas, saj nam v sporočilu 2. avgusta 2011 pravi: **»Kot posamezniki, otroci moji, ne morete zaustaviti zla, ki želi zavladati svetu in ga uničiti. Toda po Božji volji, vsi skupaj, ob mojem Sinu, morete spremeniti vse in ozdraviti svet.«**

Ko smo se v naši župniji leta 2013 pripravljali na posvetitev, je neka deklica, stara 12 let, rekla: **»Kako neumen moraš biti, če se ne posvetiš Marijinemu Srcu – saj je to vstopnica za nebesa!«** Posvetitev redno obnavljamo vsako leto, saj smo slabotni in je treba vedno znova utrjevati to čudovito povezavo.

Potrebno pa je, da je posvetitev iskrena. Jezus je, kot je zapisala s. Lucija, rekel: **»Mnogo duš začne, a le malo jih konča; in tiste, ki končajo, delajo to z namenom, da bi dobile tamkaj obljubljene milosti. Tiste duše, ki opravijo pet prvih sobot v gorečnosti in z namenom zadoščevanja Srcu tvoje nebeške Matere, so mi bolj všeč kakor tiste, ki**

to napravijo petnajstkrat, a mlačno in ravnodušno.»

Posvetitev Marijinemu Srcu, ki je sama ljubezen, nam pomaga duhovno rasti.

Sama posvetitev Marijinemu brezmadežnemu Srcu in Marijino pomoč občutim kot mehčanje in odpiranje src za stvari, ki smo jih zaradi hitrosti življenja in duha sveta pozabili – npr. za vsakodnevno redno skupno molitev, pogostejšo spoved, reden in pogost obisk svete maše, hrepenenje po Božji bližini, izročanje Bogu, redno branje Svetega pisma ... Proces rasti in spreobračanja je sicer počasen, ne postanemo boljši ljudje čez noč, a treba je vztrajati. Ko mine nekaj let, lahko vidimo razliko in napredek. Največji napredek pa je v tem, da sprejmemo Božji pogled na grešnike, da se torej zavedamo, da smo najprej sami grešniki in se trudimo zadoščevati za svoje grehe in se poboljšati. Na druge grešnike pa gledamo, kot pravi Marija v Medžugorju, kot na »tiste, ki še niso spoznali ljubezni mojega Sina«. Prav je, da smo zanje pripravljeni sprejeti trpljenje, odrekanje, post in da jim želimo, da bi dosegli srečno večnost. In da se ne čutimo prizadete, če bodo kljub poznemu spreobrnjenju morda še pred nami v nebesih, saj je večnost neskončna, nesrečne večnosti pa jim ne želimo. Zmaga Marijinega Srca, ki jo je napovedala v Fatimi, se približuje. Bolj bomo sodelovali pri

tem, prej bo ta zmaga prišla. Marija nas vabi: »**Apostoli moje ljubezni, brez vas ne morem storiti ničesar.**«

Kakšna čast, da smo poklicani. Pa tudi odgovornost.

dr. Marta Ciraj

Viri:

Kraljič, Martina. 2009. Magdalena Gornik. Medvedica: Kulturno društvo Magdalene Gornik.

<https://klicbozjeljubezni.blogspot.com/p/knjige-spomini-sestre-lucije-iz-fatime.html>

p. Anton Nadrah, ŽIVLJENJE IZ POSVETITVE JMS Ob 10. obletnici bl. Alojzija Grozdeta (2) Zavzetost Alojzija Grozdeta za uresničevanje fatimskih sporočil

PRI EVANJE

CERKEV LU I *Spodbude s. Emmanuel*

Jezusovo življenje je bilo 30 let skrito, sledila so tri leta velike evangelizacije z znamenji, čudeži, izjemno besedo. Nato pa aretacija in trije dnevi groba in – vstajenje. **30 let, 3 leta, 3 dni.**

Francoska mistikinja **Marta Robin** je v 60. ali 70. letih prejšnjega stoletja rekla, **da gremo s Cerkvijo proti agoniji.** Videla je Cerkev v njeni prihodnosti, videla vse duhovnike. Cele noči je vpila k Bogu, ko jih je videla živeti v grehu in maševati ob oltarju, kot da tam ni nič. Cerkev kot Kristusova nevesta mora skozi grob, a to je priprava na vstajenje in nove čase, o katerih v svojem sporočilu 25. junija 2019 govori Marija: **»Dragi otroci, pripravljam vas na nove čase, ... da bi po vas deloval Sveti Duh in**

prenovil obličje zemlje.« Nove **binkošti ljubezni,** ki jih je prerokovala Marta Robin.

Marija Pavlovi je po videnju v katedrali sv. Štefana na Dunaju (leta 2018) rekla: **»Zmaga Marijinega brezmadežnega Srca se je že za ela!«** Vidimo veliko znamenj te prenove. Poznam veliko novih skupnosti, ki molijo tudi po cele noči, so pogumne, se postijo in evangelizirajo v moči Svetega Duha. **Marta Robin** je rekla, da ne bo ostalo nič drugega, kot le **nekaj gore ih ognjiš .**

Devica prosi že skoraj 40 let: **»Dragi otroci, vabim vas, da ustvarite molitvene skupine.«** Medžugorje je spodbudilo na tisoče molitvenih skupin. To so ta **mala ognjiš a**

Foto: Dani

gore nosti, ki jih je Devica tkala vsa ta leta, to je tkivo Cerkve. In ne bojmo se, kajti naš Gospodar je zmagovalec. Smo v Jezusovem čolnu! Jezus je **imel mo nad demoni**, nad ljudmi in naravo. V Cerkvi pa je moč Sv. Duha in Njegova avtoriteta. Zaradi Njega bo Cerkev poslednjih časov ***Cerkev luči, skrita Cerkev, ki pa bo ponovno vstala***. Edini upravičen strah je strah pred tem, da bi izgubili Boga, prijateljstvo z Njim. A **tega ne izgubimo, e tega no emo!**

Povabljeni smo, da se vrnemo k življenju prvih kristjanov, ko je bilo **krš anstvo ponižno, revno, preganjano, a izjemno mo no, gore e**. Majhni otočki gorečnosti bodo tudi sedaj naplavili očiščeno Cerkev in obnovili ponižnost, moč in zvestobo Svetemu Duhu. Vsi ljudje dobre volje bodo v njej spoznali

pravo sporočilo miru, tolažbo in ljubezen. To je klic neba. Če še niste člani kakšne molitvene skupine, jo ustanovite. **A ne pozabite Marijine prošnje, da bi bila vaša prva molitvena skupina vaša družina.**

Smoo na poti v družbo, kjer bo vse pod nadzorom. Nekaj velikih bo imelo nadzor nad vsem svetom. A to se ne bo obdržalo, kajti Gospod je rekel: ***Vse rastline, ki jih ni zasadil moj Oče, bodo izruvane***. Družbe, v kateri človek prevzema mesto Boga, se ne bojte, kajti njihov načrt, čeprav zelo dodelan, veličasten in inteligenten, ima veliko pomanjkljivost: **manjka mu spoznanje, da Bog obstaja in da je samo On gospodar veselja.**

Devica pravi: »***Dragi otroci, vaš boj je težak in bo še težji ...***« Marija nas pripravlja s šolo ljubezni, molitve. **e bomo pod Njenim plaš em, bomo zavarovani pred vsemi satanovimi**

napadi, je obljubila. Francoska prerokinja **Filiola (umrla leta 1976)**, doma iz Alzacije, prišla je v Pariz kot služkinja k neki družini, je imela **videnje Cerkve lu i**. Povedala je: »**Jezus mi je dal videti novo Cerkev lu i. O kakšen blišč! Jezus bo vladal, kljub peklju. Jezus mi je dal videti delovanje Svetega Duha. O, kako strašna moč. Jezus, Tvoja Cerkev bo ponovno postala sijoča.**« Filiola je od Gospoda **prejela Kristusovo srce**. Bivanje Kristusa v njej ji je dalo, da je živela izjemno močno dve realnosti. Prva realnost je bila, da je videla kriminalna dejanja in grehe klerikov. Tako kot Marta Robin je cele noči vpila, hlipala, jokala, molila, prosila zanje. Vzporedno s to agonijo (kot Jezus v vrtu Getsemani) pa je imela **videnje Cerkve lu i**. Našo dobo je opisala kot »barabinski projekt«. Jezus pa ji je rekel: »**Moja hči, Zemlja še nikoli ni videla česa takega. Spoznali me bodo tako, kot še nikoli doslej nisem bil spoznan. Temne duše bodo pregnane iz njihovega mrtvaškega spanja.**«

Jezus ji je dal videti sveto novo Cerkev z armadami apostolov, polnimi ognja in svetlobe, da bi prinesli življenje dušam in ponovno ogreli srca in celotno zemljo. Jezus ji je rekel: »Draga moja hči, to je moja armada, ki jo je oblikoval Sveti Duh.«

O vseh tistih, ki se borijo proti Cerkvi

in delajo hudo, je rekel: »Moja hči, veliko jih bo rešenih zaradi mojega usmiljenja in zaradi moči Device Marije, moje deviške Matere.« Cerkev luči se bo oblikovala po malih, ki jih bo Jezus izbral za žrtve zadoščevanja. Teh bo veliko. »**Jezus mi je dal videti tako lepe duše, zveste božji ljubezni.**« Po njih bo obnovil svojo Cerkev. Njeno rojevanje bo boleče. »Jezus mi je dal videti, da bo tekla kri.« Cerkev luči bo prinesla velik preobrat. Jezus bo pravim vernikom in posebej tistim malim dal »obzidje«, da bodo odbili sovražnika. Nove binkešti bodo to, **razsvetlitev zavesti**, kar je prerokovala tudi Marta Robin.

Nekega dne, ko je bila Filiola prežeta s trpljenjem, se je potožila Jezusu: »Utopljam se v morju grehov.« On pa ji je rekel: »Hčerka moja, dal sem ti videti grehe. Poglej sonce, ki vzhaja, da bi ogrelo srca in zemljo. Sonce, ki odriva grehe, satana in drugo ... Poglej ta beli oblak, ki ga preseva Božje sonce. To je Sveti Duh, vsa ljubezen, vsa svetloba, vsa moč.« Cerkev luči bo sestavljena iz malih skupin, iz malih, ponižnih in preprostih src. V takih Bog biva, v **srcih napuhnjenih ljudi pa za Boga ni mesta.**

Samo ena stvar šteje: biti globoko povezan z Jezusom in Marijo in se **vsakodnevno posvetiti njunima Srcema.**

Filiola nadaljuje: »Ne bojte se,

Gospod bo dal milosti v vsaki stiski. Tudi milosti pomnožitve. Bila sem priča številnim pomnožitvam živil, pa tudi drugih stvari. Ne bojte se lakote, kajti Gospod bo poskrbel. Če imate tri koščke kruha, dajte jih, ta kruh se bo pomnožil v 300 koščkov. Ne bojte se razdalj. Če smo v veliki nevarnosti, nas lahko Gospod prestavi, lahko nas prenese na varno ... Ne pozabite: **edino pravo pribežališče je Srce Jezusovo!** 25. julija 2020 je Marija rekla: »Dragi otroci ... *prišle bodo preizkušnje ... če ste moji, boste zmagali, ker bo vaše zatočišče Srce mojega Sina Jezusa.* »*Evharistija je Srce mojega Sina*«, pravi Marija. Pojdite častiti Jezusa v tabernakelj!

Sveti Duh se bo razlil po vsej zemlji, na ves svet – ne kot pri prvih binkoštih, ko je padel le na apostole. To je tisto, kar nam Gospod pripravlja prek prerokov. Te nove binkošti

ljubezni so se že pričele. **Razsvetljenje zavesti.** Vsak se bo videl v resničnosti Božje luči in v svoji resničnosti – to bo lahko zelo boleče, če smo veliki grešniki, ali pa zelo osrečujoče, če smo v stanju milosti.

Marija skoraj vsak mesec prosi, naj molimo za duhovnike. Duhovniki so most med obdobjem, ki ga živimo (obdobje kaosa), in obdobjem, ki prihaja. Moramo jih ljubiti, moliti in prositi zanje, se zanje tudi žrtvovati. Zvest ostane duhovnik, ki je obdan z močno molitvijo, ki je podprt z molitvijo rožnega venca, z adoracijo, žrtvovanjem, še posebej s postom. Bodite mali, bodite ponižni.

Pripravila: dr. Marta Ciraj

Vir:

<https://www.youtube.com/watch?v=OKxSvfh7GSA>

Svfh7GSA

Foto: <https://media.ascensionpress.com>

MARIJINI OBROKI – POMO TUDI STARIM STARŠEM

Gospod Kennedy iz Zambije je hvaležen, da so se njegovi vnuki lahko posvetili svojemu študiju, ko so prejeli Marijine obroke med pandemijo celo na dom. »Ta podpora je pomagala nama z ženo, da nama ni bilo treba biti v skrbeh za to, ali bodo vnuki zjutraj sploh kaj jedli.« Obenem izraža upanje, da bo njegova vas uspešna pri boju z virusom.

Sredi hude epidemije, ki nas je prizadela v drugem valu COVID-19, sem se ponovno lotila branja knjige o naši veliki mistikinji Magdaleni Gornik. Magdalena je med drugim tudi poučevala otroke, gospodinjala in skrbela za finančno pomoč dijakom. Sama od svojega 13. leta ni uživala nobene hrane. Bog jo je 47 let ohranjal pri življenju z drugačno hrano. To sta bila sveto obhajilo in nenavadna jed iz nebes – zrnca jo je imenovala sama. Največkrat sta ji jed prinesla ali angel ali Marija. V tedanjem času (Magdalena je živela

od leta 1835 do 1896), je bil dostop do svetega obhajila omejen. Verniki so smeli prejemati sveto obhajilo le nekajkrat letno. Tedanji dekan iz Ribnice, blizu katere je Gora pri Sodražici (tam je živela Magdalena), je bil znan po tem, da več kot dvajset let ni podelil zakramenta sprave in svetega obhajila. Gospod pa mu je pokazal, da je On v evharistiji hrana, brez katere ne moremo živeti. In tako je vsak dan prihajal k Magdaleni. Devet let po njeni smrti je Cerkev priporočila vsakodnevno prejemanje Gospoda v svetem obhajilu.

Danes živimo v časih, ko je prejemanje svetega obhajila tudi pri nas oteženo, a hvala Bogu je še dostopno. Pri nas še vedno imamo tudi dovolj zemeljske hrane, celo toliko, da je veliko zavržemo. Marijini obroki pa skrbijo za to, da bi hrano delili tudi s tistimi, ki je nimajo. Tako kot prosimo pred jedjo, da naj Gospod blagoslovi hrano, ki jo bomo zaužili, in naj jo da tudi tistim,

ki je nimajo. Prek Marijinih obrokov smo dejavni sodelavci pri izpolnjevanju te prošnje Gospodu. Naj nas pri teh prizadevanjih podpira tudi Magdalena Gornik!

Marijini obroki prehranjujejo že 1.667.067 otrok iz 19 najrevnejših držav sveta. Cena celoletne šolske prehrane za enega otroka danes znaša 18,30 €.

V oktobru in novembru 2020 smo za Marijine obroke zbrali in na njihov račun nakazali 6.950€ in tako pomagali 379 otrokom, da so za eno leto preskrbljeni s hrano, ko gredo v šolo!

Hvala vam!

Ko se bomo med prihajajočimi prazniki obdarovali, lahko kakšen dar pošljemo v drugačni obliki tudi kam bolj daleč. Na spletni strani <https://www.marysmeals.org.uk/> je posebej izpostavljeno dejstvo, da bo angleška vlada vse donacije, ki bodo

prispele do 31. januarja 2021, podvojila. Projekt se imenuje Big Family Christmas. To pomeni, da s svojim prispevkom v tem obdobju ne bomo nahranili le enega otroka, ampak dva. Tudi tako se množi ljubezen, s svojimi dejanji pa postajamo ena sama velika družina, ki se z velikim zaupanjem v srcu skupaj veseli prazničnih dni.

Marijini obroki vam že sedaj voščijo blagoslovljene božične praznike. Naj vas greje dobrota, ki jo izkažete najbolj potrebnim!

dr. Marta Ciraj

Možnost prispevanja darov:
DPM-MIR SLOVENIJA,
Černetova 20, 1000 Ljubljana,
Swift LJBASI2X
IBAN SI56 61000-0020668137
SKLIC: **00 1983-2002**
NAMEN: **Marijini obroki**
KODA NAMENA: **CHAR**

KNJIGE IZ NAŠE PONUDBE

Naše društvo je izdalo nekaj knjig, povezanih z Medžugorjem.

Še vedno je možno kupiti dve knjigi Slavka Barbarića, ki sta izšli pri založbi Salve, in sicer **V šoli ljubezni** (7,25 €), <https://www.salve.si/trgovina/knjige/teologija-in-duhovnost/v-soli-ljubezni/>, in **Križev pot** (4 €),

<https://www.salve.si/trgovina/knjige/molitveniki/krizev-pot/>

Dve »naši« knjigi pa sta izšli pri založbi Međugorje: S. Barbarić, **Molite s srcem** (7,16 €), <https://medjugorje.store/molite-s-srcem-p-slavko-barbari%C4%87> in **Sporo ila 1984–2018**, 13 €, <http://www.medjugorje.si/knjige.html>

V pripravi sta še dve knjigi Slavka Barbarića: Obhajajte mašo s srcem, Molite skupaj z veselim srcem. Predvidena cena bo 7,16 €.

Za vse knjige lahko pokličete Petro 030/308-686 ali Franeta 040/306-692.

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič. **Jezikovni pregled:** Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja lankov in do izbora najprimernejših lankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. **Nov TRR** za dar iz Slovenije: SI56 6100-0002-0667-555 (odprt pri Delavski hranilnici), **sklic:** 00 - številka naročnika (na naslovu je pred imenom in priimkom) -2019

Za **naro anje ali objavljanje revije** kličite od 16. do 21. ure: Frane 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Starejše revije so dostopne na www.medjugorje.si

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkev o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkev, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

Dar za revijo 2€

Foto: Jelena Burazer

25. januarja 1997: »Dragi otroci! Vabim vas, da bi premišljevali o svoji prihodnosti. Vi ustvarjate nov svet brez Boga samo s svojimi močmi, zato ste nezadovoljni in brez veselja v srcu. Ta čas je moj čas in zato vas, otročiči, ponovno kličem k molitvi. Ko najdete enotnost z Bogom, boste občutili lakoto po Božji besedi in vaše srce, otročiči, se bo napolnjevalo z radostjo in pričevali boste za Božjo ljubezen, kjerkoli boste. Blagoslavljam vas in vam ponavljam: z vami sem, da bi vam pomagala. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Foto: <https://www.amiatanews.it>